

Pod istim nebom in po istih travnikih

Memobus 2026 Obisk taborišča Auschwitz - Birkenau je bil za slovenske dijake iz Gorice in Trsta neizbrisna izkušnja. Iz njihovih besed veje sočutje do žrtev in zavedanje, da se morajo tudi sami boriti proti krivicam

TRST, GORICA Projekt Memobus izvaja združenje Quarantasettezeroquattro v sodelovanju z Občino Devin - Nabrežina in s finančno podporo Dežele Furlanije - Julijske krajine. Slovenski dijaki in dijakinje so se letos odpravili na pot marca. Nago-varjajo nas s svojimi pričevanji.

Licej Antona Martina Slomška, Trst

Taborišče v Auschwitzu nam ponudi drugačen pogled na zgodovino. Opozarja nas, kako dragoceni so mir, strpnost, človečnost, in nam nalaga odgovornost.

Med obiskom Auschwitza so me najbolj pretresli kovčki, ki so jih družine pustile za seboj. Bili so polni spominov, osebnih predmetov in predvsem hišnih ključev, saj so mnogi verjeli, da se bodo nekoč vrnili domov, a se številni niso nikoli več.

Globoko so se me dotaknile tudi risbe najmlajših otrok, na katerih so upodabljali vlake in vojake. Kar v resnici kaže na to, da so to resničnost živeli vsak dan in da je bilo za otroke to nekaj skoraj običajnega.

Zelo me je prizadelo tudi, ko je vodička primerjala takratni čas z današnjim. Poudarila je, da smo mladi odgovorni za svojo prihodnost in da bomo prav mi odločali o usodi Evrope in sveta, ki gre žal vse bolj v smer vojne in sovraštva.

Angelo Campagna

Družbeno-ekonomska smer

Ekскурzija v Auschwitz s projektom Memobus je bila zame zelo intenzivna in pomembna izkušnja. Še posebej me je globoko pretresel obisk muzeja, videti kovčke in predvsem lase deportiranih ljudi je name naredilo zelo močan vtis. Ne gre za navadne predmete, ampak za resnične, konkretne ostanke, ki so pripadali ljudem, ki so resnično živeli in so na tem kraju izgubili vse, tudi življenje. To me je spodbudilo k razmišljanju o resničnosti in krutosti tega, kar se je zgodilo. Vseeno pa je bila to zelo pomembna izkušnja in v svoji sporočilnosti tudi lepa, saj mi je omogočila, da bolj razumem zgodovino in kako pomembno je, da se spominjamo teh dogodkov.

Arianna Cagnazzo

Družbeno-ekonomska smer

Vse je delovalo tiho, a hkrati zelo glasno – kot da kraj sam govori

David Dreassi

Tržaški dijak

Zakaj kljub Auschwitzu svet ni nič boljši?

Memobus že vrsto let približe spremljam in lahko zatrdim, da je veliko več kot le projekt. Pre-rasel je v nekaj, kar pripomore k določanju tega, kar sem. Zato bi namesto predstavitve projekta raje izpostavil misel, ki jo je med eno izmed letošnjih poti spomina izrekel Michele, vodnik v Auschwitzu. Ta vsako leto spremlja dijake tržaških in goriških višjih srednjih šol. Eno izmed skupin je po koncu hoje skozi Auschwitz opozoril, da so vidno ganjeni, pretreseni. Službo vodiča tam opravlja že več kot 20 let in tudi pred 20 leti so bili dijaki ganjeni, je povedal. A kljub temu pravega učinka ni, saj današnji svet ni nič boljši od tistega pred 20 leti. Kvečjemu nasprotno. Ko danes prebiramo misli slovenskih dijakov in dijakov, ki so sodelovali na Memobusu, se z njimi zamislimo ob vprašanju: Kako narediti, da se ganjenost in notranji premiki se zgodita ob obisku taborišča ali pri branju pričevanj, ne razblinita ob odhodu iz Auschwitza ali po koncu članka, temveč da spodbudita prizadevanja za boljši svet?

Naj spomnim še, da Memobus sloni tudi na profesorih in profesorjih, ki spremljajo skupine dijakov. Tudi letos jim dolgujemo zahvalo, prav tako pa še Mari Race in Klari Ukmar, ki sta sodelovali pri projektu. **Štefan Čok za združenje Quarantasettezeroquattro**

Obisk Auschwitza v okviru projekta Memobus je izkušnja, ki je ne bom nikoli pozabil. Najbolj me je pretreslo to, da sem stal na kraju, kjer se je vse to res dogajalo. Ko smo hodili po tistih poteh in gledali barake, ograje in predmete ljudi, ki so tam izgubili življenje, sem imel občutek, da stoji zgodovina pred mano.

Najbolj me je šokiralo, ko sem videl osebne stvari zapornikov. Takrat sem se zavedel, da niso bile to samo številke in podatki, ampak resnični ljudje z imeni, družinami, sanjami in življenjem, ki jim je bilo odvzeto. Vse je delovalo tiho, a hkrati zelo glasno – kot da kraj sam govori, kaj se je tam zgodilo.

Ta obisk mi je pomagal razumeti, zakaj je spomin na holokavst tako pomemben. Če pozabimo, se lahko ponovi. Spoznal sem tudi, kako hitro lahko sovraštvo in propaganda pripeljeta do tega, da druge začnemo gledati kot manjvredne. To je nevarno, ker se lahko začne z majhnimi stvarmi, kot so žaljivke ali izključevanje.

Mislim, da se mladi iz takšnega obiska lahko naučimo predvsem to, da moramo biti bolj pozorni na krivice in na to, kako ravnamo drug z drugim. Pomembno je, da se postavimo proti nestrpnosti in da spoštujemo vsakega človeka, ne glede na narodnost, vero ali poreklo. Ta izkušnja mi je ostala v spominu kot močno opozorilo, kako dragocena sta mir in človečnost.

David Dreassi

Družbeno-ekonomska smer

Projekt Memobus in obisk Auschwitza sta mi dala povsem drugačen pogled na zgodovino. Najbolj pretresljivo je bilo, kako »normalno« vse na zunaj izgleda, čeprav se je tam dogajalo nekaj grozljivega. Ko si tam, imaš občutek, da stojiš na kraju, kjer je človeštvo izgubilo vse meje.

Najbolj me je prizadelo spoznanje, da so bili ljudje v taborišču obravnavani kot predmeti. Vse je bilo organizirano in programirano, kot da gre za neko tovarno smrti. Posebej močno name vpliva misel, da so mnogi prišli tja brez možnosti izbire in brez upanja in da je svet dolgo gledal stran.

Obisk mi je pomagal bolje razumeti pomen spomina. Spomin ni samo obujanje preteklo-

Auschwitz II - Birkenau Hoja med lesenimi barakami koncentracijskega taborišča

sti, ampak je odgovornost. Če ne poznamo zgodovine, lahko hitro postanemo pozabljivi in ne opazimo, ko se sovraštvo spet začne širiti. Auschwitz ni samo kraj tragedije, ampak tudi opozorilo, do česa pripeljeta razizem in sovraštvo.

Mladi se lahko iz take izkušnje naučimo, da demokracija, mir in človekove pravice niso naše avtomatične pravice. Pomembno je, da se znamo postaviti za šibkejši, da ne molčimo ob krivicah in da pazimo, kako govorimo o drugih ljudeh. V vsakdanjem življenju to pomeni, da ne širimo sovražnih besed, da ne podpiramo stereotipov in da se trudimo razumeti druge. Mislim, da je to najmanj, kar lahko naredimo v spomin na vse, ki so tam trpeli.

Mattia Dreassi

Družbeno-ekonomska smer

Projekt Memobus je bil zame zelo močna in čustvena izkušnja, predvsem obisk Auschwitza, kjer sem dožela, da holokavst niso le zgodbe iz učbenikov, ampak resnična življenja ljudi. Posebej so me pretresli razstavljeni lasje deportiranih, saj tam ljudje niso imeli nobene izbire in so jim skupaj z lasmi odvzeli tudi identiteto, ter obleke otrok, ki so še poudarile krivico njihove usode. Najbolj mi je ostal v spominu trenutek pri spomeniku v Birkenauu, kjer smo v tišini razmišljali in pustili zapise na tračnicah, kar je vzbudilo občutek nemoči, a tudi odgovornosti do spomina. Ta izkušnja me je naučila, kako pomembno je, da se danes upiramo sovraštvu, predsodkom in pozabi.

Aurora Andreassich

Družbeno-ekonomska smer

Med projektom me je najbolj pretresel obisk Auschwitza. Ko smo vstopili v Auschwitz - Birkenau sem čutila praznino v sebi, ker sem vedela, kaj vse se je tam dogajalo in to, da smo pravzaprav hodili po mrtvih. Najbolj me je pretreslo, da so bili ljudje obravnavani, kot da niso nič vredni. Težko si predstavljam, koliko trpljenja je bilo tam.

Ta izkušnja mi je pomagala bolje razumeti, zakaj je spomin na holokavst tako pomemben. Prej sem se o tem učila v šoli, ampak sedaj imam občutek, da to res razumem. Ko vidiš kraj v živo, dobi vse drugačen pomen. Mislim, da je pomembno, da se o teh stvareh pogovarjamo in jih ne zamenjamo, ker samo tako lahko preprečimo, da bi se kaj podobnega ponovilo.

Iz tega projekta sem se naučila, da moramo biti bolj spoštljivi drug do drugega. Ne smemo soditi ljudi po tem, kdo so ali od kod prihajajo, kar se dandanes pogosto dogaja. Pomembno je, da pomagamo drugim, saj tudi majhne stvari v vsakdanjem življenju lahko nekaj pomenijo, na primer prijaznost ali to, da nekoga ne izključujemo. Menim, da bi se morali vsi vsaj enkrat v življenju udeležiti takega projekta.

Nicole Abbati

Humanistična smer

Projekt Memobus mi je pustil globok vtis, ki ga je težko opisati z besedami. Med obiskom sem začutila tišino, ki govori bolj kot tisoč besed, ter močno prisotnost zgodovine in vsakem koraku. Ob obisku teh krajev sem začutila globoko žalost, spoštovanje in pretresenost ob razsežnosti trpljenja, ki se je tam do-

gajala. Začutila sem izjemno žalost ob misli na vse ljudi, ki so tam trpeli.

Ta izkušnja me je opomnila, kako pomembno je, da se o teh dogodkih učimo, jih razumemo in nikoli ne pozabimo, saj le tako lahko gradimo boljšo in bolj sočutno prihodnost. Hkrati pa sem začutila tudi odgovornost, da kot posameznica ohranjam spomin na te dogodke. Začutila sem tudi hvaležnost za življenje, ki ga živimo danes, ter pomembnost ohranjanja spomina na preteklost.

Marisol Rebula

Humanistična smer

Licej Gregorčič - Trubar, Gorica

Le ob obisku koncentracijskega taborišča človek dobi pravo predstavo o grozotah, ki so se v njem dogajale.

Odkar se je moja sestra udeležila projekta Memobus, sem si to izkušnjo želela doživeti tudi jaz. Zelo sem vesela, da sem se ga udeležila, saj sem se domov vrnila bogatejša. Zelo mi je všeč, kako je projekt strukturiran in kako nas postopoma sooča s trpljenjem.

Osebnost me je obisk Auschwitza zelo pretresel zaradi vonja po smrti in vseh tam videnih predmetov. Teh ni uporabljal kdorkoli, ampak so tesno vezani na dušo določene osebe ali celo na neko skupino ljudi.

Soraja Tosolini

Krakov me je navdušil, saj je mesto res polno zgodovine. Sprehod po njegovih ulicah mi je dal občutek, da stopam skozi različna obdobja preteklosti.